

[Johan Philipsen]

været medlem af EF og vore nordiske brødrefolk har været udenfor, med sikkerhed konstatere, at det ikke har forringet det nordiske samarbejde og heller ikke har røkket ved den kendsgerning, at det nordiske område overalt i verden karakteriseres som stabilt. Denne opfattelse er ikke alene vor, men deles af vore nordiske brødrefolk.

Uden at gå i enkeltheder vil jeg gerne nøjes med at konstatere nødvendigheden af Danmarks medlemskab af NATO. Vi har brug for USAs og Canadas deltagelse i vor sikkerhedspolitik, og derfor vil vi ikke tvinges til at vælge imellem et europæisk og et atlantisk alternativ. Derudover danner NATO den faste og stærke baggrund for alle afspændingsbestrebelse og er også baggrunden for de forhandlinger, som USA og Sovjet fører om begrænsning af atomoprustningen. Vi må desværre konstatere, at forhandlingerne går trægt, og at fremskridtene er små, og at det næste skridt, en egentlig styrkereducering, næppe kommer videre, før der ligger en aftale om atomnedrustning.

Det forsøg, der blev gjort i Beograd for at videreføre og virkeliggøre Helsingfors-aftalerne, bragte jo ingen nævneværdige resultater. Dialogen er at betragte som stationær på en lang vej, for at menneskerettighederne kan få den plads i tilværelsen, som vi mener de bør have. Vi må jo desværre konstatere, at man med begrebet menneskerettigheder ikke helt forstår det samme i Øst og Vest, og det er min opfattelse, at mangel på evne og vilje til at se naboens problemer og sætte sig ind i hans tankegang undertiden kan være farligere end atomvåben.

De ni landes samarbejde i EF på de områder, som traktaten omtaler, har haft gode afsmittende virkninger på det udenrigspolitiske område. De udenrigspolitiske samtaler mellem de ni fører til større forståelse og en mere afbalanceret stillingtagen, uden at kravet om enighed er til stede. Samtalerne har nu været ført så længe, at man kan se, at der heller ikke her er nogen konflikt over for det nordiske. Et område, der er åbent over for omverdenen, har stor værdi.

Vi i venstre hilser med tilfredshed en eventuel optagelse af Grækenland og Spanien og Portugal i Fælleskabet. Vi hilser også med tilfredshed den holdning, disse lande hidtil har givet udtryk for, men vi må nødvendigvis pointere, at samarbejdsgrundlaget for deling

af kompetencen mellem medlemslandene og de fælles institutioner må bevares. Det er for Danmark vigtigt, at den fælles landbrugspolitik videreføres, og at vi får en løsning på EFs fælles fiskeriproblemer. Fiskeriproblemerne er jo fælles – vi har desværre ikke i øjeblikket en fælles fiskeripolitik.

Presset fra lavkonjunkturen og den dermed følgende arbejdsløshed har desværre ført til sporadiske forsøg på protektionisme. Dette bør ikke føre til en ændring af den kurs mod friere handelsforhold, som næsten alle hidtil har været enige om, og vi ser gerne en afslutning af de mangeårige GATT-forhandlinger i denne retning. Det bør dog ikke ske, uden at de amerikanske udligningsafgifter på skinker, der skal træde i kraft den 4. januar 1979, forbliver på papiret.

Det må være et dansk ønske, at de løbende forhandlinger om et nærmere valutasarbejde fører til et resultat, som alle kan leve med. Nødvendigheden af dette samarbejde har vel aldrig været større end nu. Det er kedeligt, at dollaren, som hidtil har dannet baggrund for størstedelen af verdenshandelen, har været ude for så store svingninger og dermed har været årsag til så megen usikkerhed og uro.

Et fastere og mere udbredt europæisk valutasarbejde er efter min opfattelse den enkeltforanstaltning, der mere end nogen anden kan bringe os ud af lavkonjunkturen og den dermed følgende arbejdsløshed.

Danmark kan jo af gode grunde kun nærmest være tilskuer til de ting, der i de seneste år har foregået i Det mellemste Østen. Det må dog være ganske åbenbart, at vi deler og understøtter de bestræbelser for en løsning, som USAs præsident Carter har engageret sig så stærkt i. Og det er jo umuligt fra dansk hold med sikkerhed at kunne vurdere, hvorfor Israel og Egypten har så store vanskeligheder med at udmønte aftalen fra Camp David.

Venstre understøtter de bestræbelser, som flere stater i og uden for FN udøver for at bringe resterne af kolonistyrer i Afrika til ophør, men vi ser med bekymring på, at enkeltstater indblandes i Afrika. Det gælder både, når det sker med eller uden militære styrker.

Lad mig generelt om disse nye stater sige, at evnen til at leve i frihed tilsyneladende kun kan erhverves i frihed, og at overgangen